

OUD – DUIVENDRECHTSE SAECKEN

NUMMER 1, JAARGANG 3, FEBRUARI 2006

RIJE, RIJE, RIJE IN 'N WAGENTJE

Uitgave onder auspiciën van de Stichting Oud - Duivendrecht

De minimumbijdrage in de drukkosten van dit blad bedraagt € 1,50

INHOUDSOPGAVE

Oud-Duivendrechtse Saecken 3^e jaargang nummer 1 februari 2006

Rije, rije, rije in 'n wagentje

Voorblad	1
Inhoudsopgave	3
Voorwoord	4 - 5
De taxi staat voor	6 - 15
Gouden jubileum	16 - 19
In de bus van en naar	20 - 27
De langste man	28
Een kijkje in het Kramerarchief	29 - 32
Terugblik	33 - 36
(Wetensw)aardigheden	37
Bronnen en redactiegegevens	38

UXE VERHUUR- EN TAXIBEDRIJF

KRAMER

Duivendrecht - Rijkstraatweg 179
Telefoon 53894 (A'dam) Gem. Giro K 4205
Speciaal ingericht voor Oudertrouw en Trouwwerk.
Reizen in Binnen- en Buitenland

Duivendrecht, _____ 19

Rekening voor

Zegel

015

U bent nimmer teleurgesteld, als U bij ons Uw wagen bestelt.

Vervoer op 25 januari, 1966.

- 1- W.Panse AGI - Inv. / Kind.
2. W.Schreurs - Neve - Monarch
3. Niezen. Poviet - West route,
4. Kramer. Museum Hotel - Park Hotel / starfilm
5. W.Schreurs 'L-Europe / starfilm
6. idem Inv. Diemen
7. W.Panse 9.50 uur D. trein uit Dusseldorf Hr. Hillebrand
naar starfilm
8. W.Schreurs naar Scheveningen
9. W.Panse Trouwrijden in Diemen
10. NiezenXX Kramer - Inv.Naar Diemen
11. Niezen Kinderen halen
12. Kramer Schiphol /starfilm
13. W.Panse Poviet - AGI - Westroute
14. D.Niezen. Inv. halen,
15. Kramer AGI - Neve

Februari 2006

Allerbeste lezers van de geschiedenis over Duivendrecht.

Met de start van de derde jaargang hebben we het besluit genomen voortaan 3 uitgaven in plaats van 4 aan te bieden. Voor u ligt het voorjaarsnummer, gevolgd door een zomernummer en we sluiten af met een najaarsnummer. Dat heeft niet te maken met een te kort aan historisch materiaal. Wat dat betreft zouden we wel meer uitgaven per jaar kunnen doen. Talloze onderwerpen, geschikt materiaal, mensen met interessante verhalen; het houdt niet op. Gelukkig maar. Zo zijn we in staat gesteld de oude verhalen met dorpsafbeeldingen en de bijbehorende mensen via dit blad aan u, de lezers door te geven.

In de afgelopen 2 jaren is gebleken, dat de verzorging van een uitgave veel tijd en inspanning vergt. Wie ons daarbij wil helpen, nu of in de toekomst, is van harte welkom.

Dit keer staat deze uitgave in het teken van vervoer per taxi en bus. Twee bekende ondernemingen met een lang verleden in Duivendrecht rijden dwars door de dorpsgeschiedenis. Hoe zijn die families ooit gestart en wat betekende dat voor het dorp?

Tante Mientje Schipperijn, die tegenover één van de twee woonde maakte een gedicht op haar eigen onnavolgbare wijze en dat publiceren we graag in herinnering aan haar niet aflatende ijver de geschiedenis te bewaren voor het nageslacht. Via Marjolijn Kramer en Jack Meering kwamen we veel aan de weet, hier en daar aangevuld door Wim Braam.

In het bestuur van de Stichting Oud-Duivendrecht is een verandering gekomen. De inmiddels afgetreden voorzitter schreef haar verhaal over de voorbije jaren. We verwelkomen de nieuwe voorzitter, de heer L.B.J. Dros. Hij is bekend alhier als de auteur van het wijd verspreide boekje "Duivendrecht in vroeger tijden". Zijn jarenlange betrokkenheid bij Duivendrechtse Saecken, zijn verbondenheid met de gemeente Ouder-Amstel door zijn Waverse afkomst, maken hem zeer geschikt als voorzitter. Gelukkig wilde hij de taak op zich nemen en heeft zich al van meet af aan ingezet voor de goede "saeck".

Voor het eerst kregen we een advertentie aangeboden, afkomstig van de scheidende bibliotheekbeheerder, Leo Willemse. Insiders kennen hem als een bescheiden en enthousiaste man, die ons graag de ruimte gaf, letterlijk en figuurlijk, om in de bibliotheek de bekende dia-avonden te houden en exposities te verzorgen.

Wat dat laatste betreft is er goed nieuws. In samenwerking met het Gemeentelijk Historisch Museum te Ouderkerk aan de Amstel kunnen we beschikken over een "posterwagen" waarin we een wisselende collectie oud-Duivendrechtse materiaal tentoon kunnen stellen in de bibliotheek. Het is de bedoeling, dat in de loop van de lente een Historische Hoek ontstaat, zodat u van allerlei saecken over het oude Duivendrecht iets aan de weet kunt komen.

Het te bekijken materiaal zal na een aantal weken gewisseld worden, zodat het aantrekkelijk blijft om regelmatig in de Historische Hoek rond te kijken.

Nog enkele mededelingen:

Degenen, die een herdruk van Oud-Duivendrechtse Saecken heeft gekregen, waaraan 1 of 2 bladzijden ontbreken, kunnen zich in verbinding stellen met de redactie.

Het doorgeven van lokale geschiedenis, gebaseerd op vertelling kan, hoe zorgvuldig wij ook zijn met controle van vertellingen bij anderen, toch voor deze of gene niet juist zijn in de herinnering van hem of haar. We stellen het op prijs als u eventuele correcties aan ons doorgeeft. Geschiedenis is een discussie zonder eind en dat is zoals we merken, in de dorpsgeschiedenis maar al te waar.

De Redactie

Jan Kramer

Bewaar dit s.v.p.

L. S.

Mogen wij U even attest maken op onze speciale lage tarieven voor het vervoeren van alle spoedzinnende Transporten

Wij verhuizen U reeds vanaf f 4.-

Vervoer per groote luxe Auto met groote Aanhangwagen, vanaf f 1.50

Speciaal geschikt voor het vervoeren van Muziekbands, Vacantieruiften en kleine Transporten.

Speciale Besteldienst voor spoedwerk per Bakfiets, enz.

Bleefst aanbeveeld,

J. H. Kramer

Telefoon 53894

Fahrenheitstraat 36 - Amsterdam-O.

BREDE OF SMALLE
Wegen
VOOR U GEEN BEZWAAR!

U
RYDT ZEKER
INDIEN GELEERD BIJ:

AUTORIJSCHOOL
KRAMER
RIJKSSTRAATWEG 179
TEL. 53894 (Amsterdam)

de taxi staat voor

de busjes komen zo

en 'n praatje aan de pomp . .

dat gaat zo bij Kramer.

Jan Kramer rolde langzamerhand in het vervoer. Het was crisistijd, de jaren dertig van de 20^e eeuw, en de paar centen, die hij bij zijn baas verdiende, dwongen hem om eigen initiatieven te ontplooien. Uiteindelijk had hij een fiets (heel wat in tijd van armoede en werkloosheid) en met een koffertje achterop, gevuld vol handelswaar, trok hij er op uit. De zaken gingen niet slecht en de tweewieler werd een vierwieler. Het was een oude auto, maar de hoeveelheid goederen, die meegenomen kon worden, gaf weer een nieuwe impuls tot andere activiteiten. Vaak leverde hij goederen aan of af op de markt en dat bracht kooplui op het idee om zich te laten rijden. Een ritje met de auto van Jan Kramer tegen betaling was winstgevend voor hem.

Niet lang daarna noemde hij zijn auto een taxi en ruilde hij een gewone auto in voor een deftige ruime auto. Daaruit volgde, dat hij ook ritten aannam ten behoeve van trouwerijen. Lucratief, want bruidspaar en bruiloftsgasten betaalden in een vrolijke stemming extra. Bovendien was er geen vergunning nodig omdat de taxi gewoon mocht aansluiten in de stoet, net als bij een begrafenis. Men sprak over "trouw- en rouwwerk".

Het transport -en taxiwerk lag Jan Kramer goed en het werk breidde zich gestaag uit. Toen bleek, dat het allemaal niet meer zonder een vergunning kon, kocht hij de vergunning van Willem Braam senior. Zo kwam Jan in Duivendrecht terecht, vond een geschikt huis aan de Rijksstraatweg en dacht aan trouwen, toen hij zijn Greet Pasterkamp ontmoette. Ze reden in hun eigen taxi naar het gemeentehuis om in het huwelijk te treden en kregen na verloop van tijd twee kinderen: Rein en Greet.

Rein was van meet af aan geïnteresseerd in auto's. Als kleine jongen reed hij trots door de buurt in zijn trapauto, de "De Reiny expres" genaamd. Het was eigenlijk onvermijdelijk, dat hij in het "wielspoor" van zijn vader het bedrijf dezelfde bezielende leiding gaf.

Tot zijn geluk trof Rein Kramer in Marjolijn Hagens een vrouw, die samen met hem in voor- en tegenspoed krachtig aanpakte al wat er in dit veelzijdig bedrijf te doen was.

Die veelzijdigheid vloede als vanzelf voort uit de talloze uitdagingen, die op senior en junior afkwamen: van garage tot en met rijkschool; van vakantie -tot en met schoolbusjes; van taxi's voor artiesten en filmsterren, alsmede de diverse garages, de autowasmachine en last but not least de installatie van de witte benzinepomp dankzij de vooruitziende blik van Rein.

Sinds 10 januari 1935 bestond de Duivendrechtsche Taxi-Onderneming, gestart met twee auto's, beter: wagens, van zeer elegant model, onder andere een T- Ford en een Buick.

De wegenbelasting voor de "limousine op luchtbanden"(zo staat dat beschreven) kostte toen in 1939 zesenvertig gulden en vijfendertig cent per kwartaal. Dat was heel veel. In januari 1940 beschikte Jan Kramer over een Ford en een Reo om de klanten van dienst te kunnen zijn.

Hoe konden de klanten kenbaar maken, dat zij een taxi nodig hadden? Niet iedereen had telefoon. Het was bellen bij de burens of een loopjongen om de boodschap over te brengen. Kramer had het geluk dat via de telefoon van het alom bekende benzinstation "Slagboom" aan de Weesperzijde de communicatie snel verliep. Ook konden daar de chauffeurs in het hokje bij de pomp wachten op de aanmelding van klanten, terwijl ze in de tussentijd nieuwtjes uitwisselden en bij koud weer in ieder geval beschut zaten.

De start van Rein's carrière

Rein en Marjolijn Kramer – Hagens

Op 29 december 1947 werd een vaste taxistandplaats ingericht op de hoek van de Molenkade/Rijksstraatweg, gevolgd door toestemming op 30 maart 1948 voor een telefoonkastje aan de muur van de brandweerkazerne aan de overkant bij de Duivendrechtse brug. Dag- en nachtservice werd hierdoor mogelijk gemaakt en bedenk daarbij eens wat het betekende voor het gezin wanneer pa er 's nachts uit moest om door weer en wind een klant ergens heen te rijden. maar ja, de klant is koning, nietwaar?

De standplaats was nauwkeurig bepaald in overleg met de politie van Duivendrecht.

De chauffeurs in die tijd waren verplicht gekleed in uniform met pet. De taxi was en is eigenlijk nog, chique vervoer.

Al vroeg wist Jan, dat reclame maken van eminent belang is. Talloze biljetjes met reclame voor trouwerijen, taxivervoer, voorzien van grappige tekeningetjes, tekstjes en advertenties verschenen overal om klanten aan te trekken.

Onder de naam Kramer verschenen in de loop der tijd allerlei slogans, die een beeld geven van de alsmaar nieuwe ontwikkelingen, die het bedrijf actueel hielden. Luxe Verhuur- en Taxibedrijf klonk al weer deftiger als de Duivendrechtse Taxionderneming. De slogan luidde: geschikt voor ondertrouw- en trouwwerk, stads- en buitenritten en zelfs zakenreizen. Later heet het Transport- en Taxibedrijf als speciaal adres voor het vervoeren van "Tooneel- en Muziekgezelschappen"; kampeer- en vakantievrachten en marktgoederenvervoer. In de loop van de jaren vijftig veranderden stads- en buitenritten in vakantietripjes, die de mensen steeds verder van huis brachten of het nu in binnen- of buitenland was.

In 1958 nam Jan Kramer de N.V. Autoverhuurinrichting DUIVENDRECHT over waardoor het bedrijf zich belangrijk uitbreidde. Er werd nu geadverteerd met originele V.W.-sambabusjes, zeer geschikt voor het vervoer van personeel, clubs, enzovoort alsmede dag- en vakantietochten. Kleinbus-Taxibedrijf Kramer stond er trots bij geschreven en de eerste verzorgde groepsreis ging naar Luxemburg. Verhuur was inclusief chauffeur.

Ongeveer in die tijd kwam Wim Braam junior in dienst bij Kramer. Jan had dringend een chauffeur nodig en Wim was door het taxiwerk van zijn vader opgegroeid met autorijden. Hij bleef ongeveer een jaar bij Kramer en omdat Wim ook wel eens werk deed voor Willem Meering moest hij tenslotte een definitieve keus maken tussen die twee.

Wim weet nog hoe het eerste VW-busje arriveerde en Jan Kramer Wim riep om te helpen dat busje in de garagebox te manoeuvreren. De vraag was of het busje paste in de box en Jan vond dat reuze spannend. Het paste ruimschoots en zo stond het busje veilig opgeborgen bij nacht en ontij. Het was tenslotte het eerste busje ooit in Duivendrecht.

Het busje werd gelijk ingezet voor een vakantiereisje naar Luxemburg. Jan deed de eerste reis, Wim de tweede. Voorin zat de chauffeur en ernaast de reisleader en dan twee maal drie vakantiegangsters op rij.

Het onderhoud aan de auto's ging intussen gewoon door. Als er geen klanten waren, die gereden moesten worden, werd er in de boxen achter Rijksstraatweg 179, te bereiken door het steegje, intensief gesleuteld. Soms, als er een dringend verzoek van een klant kwam, was er geen tijd voor een grondige was- en opknapbeurt. Het was hup de auto in en naar de klant. In één van de boxen stond een oude oliekachel en konden de chauffeurs koffie en thee drinken.

In 1960 werd de eerste Mercedes aangeschaft, waarmee een nieuw tijdperk ingeluid werd.

Sinds 1 januari 1968 werden alle voorafgaande benamingen samengevat in:

Kramer Autobedrijf N.V. Duivendrecht.

KRAMER

LUXE VERHUUR- EN TAXIBEDRIJF
RIJKSSTRAATWEG 179 DUIVENDRECHT

TEL.
53894

• ONDERTROUW- EN TROUWERK • ZAKENREIZEN
STADS- EN BUITENRITTEN • *Dag en nacht geopend*

KLEINBUS - TAXIBEDRIJF
Kramer
Originele V.W.-samba busjes voor het vervoer van
personeel, clubs, enz. - Dag- en vacantielochten
VERHUUR UITSLUITEND MET CHAUFFEUR

A black and white photograph showing a row of several Volkswagen Samba minibuses parked in a line. The buses are light-colored and have a distinctive rounded front. They are parked in front of a building with a porch, surrounded by trees.

RIJKSSTRAATWEG 179 DUIVENDRECHT
TELEFOON (020) 53894 - 51478

De busjes opgesteld voor het oude politiebureautje aan de Rijkstraatweg t.o. nr.179

Dankbare klanten waaronder bruidsparen, tevreden reizigers en schoolkinderen stuurden briefjes en kaartjes. Ontroerend is 't dat scholieren hun succes op school aan het bedrijf meldden als bijvoorbeeld het werk waarvoor ze zenuwachtig waren met een voldoende gehonoreerd was door een tevreden schooljuffrouw. Ter ere van het 50-jarig jubileum maakten de kleine passagiertjes feestelijke tekeningen.

Het vervoer van de kinderen liep niet altijd op rolletjes, want zoals dat met kinderen gaat, kunnen ze erg lastig zijn onderweg. Als ze het te bont maakten, legde Rein zijn sigaar (roken mocht toen nog waar je maar wilde) op een veilige plek en dan remde hij krachtig, maar zo weloverwogen, dat de kinderen begrepen, dat ze zich rustiger moesten gedragen door op hun plaats te blijven zitten.

Jan Kramer had voor kindervervoer het initiatief genomen en dat had hij goed gezien. De school was niet altijd meer om de hoek en het verkeer intensiverde zich, zodat veilig vervoer van en naar school gewenst werd.

In korte tijd waren overal de bekende rode en oranje Volkswagenbusjes te zien met het flitsende blauw-wit-gele logo van Kramer. De parkeerruimte werd nijpend, ook al doordat overburen Bieshaar & Schuttel parkeerruimte in beslag namen. Er was nog geen garage, wel vier boxen. Auto's en busjes stonden langs de stoeprand en dat was onpraktisch, zoals te zien is op een oude foto met auto's en busjes voor het oude politiebureautje geparkeerd tegenover Rijksstraatweg 179. Het wagenpark bestond uit zes busjes en twee auto's. Er werd omgezien naar passende ruimte en die werd gevonden achter de woonhuizen van de Rijksstraatweg. Om er te komen moest je langs de winkel en de bakkerij van Wolfenbuttel.

Het was in die steeg een komen en gaan van chauffeurs, die altijd ter begroeting hun hand opstaken als ze iemand van Wolfenbuttel zagen. Zo vaak als het kon, gingen ze even koffiedrinken bij mevrouw Greet Kramer aan de keukentafel. Zoiets herinnerde men zich graag bij het gouden jubileum.

Wat de toneel- en muziekgezelschappen betreft leverde het vervoer behalve celebrities in de wagen vaak ook nog kaartjes op voor een uitvoering. op die manier was de familie op de galapremière van de eerste Nederlandse speelfilm in kleur: "Jenny".

Soms vroeg bijvoorbeeld een internationale ster als Geoff Reeve per telegram om zijn taxi van Kramer op Schiphol. Toenmalige idolen als Barbara Parkins van Peyton Place, Ella Fitzgerald, Elton John en Barbara Streisand kwamen dankzij Taxi Kramer bij hun fans terecht kwamen, maar ook onze eigen sterren als Joop Doderer, Sylvia de Leur, André Hazes maakten graag gebruik van de taxi's uit dit bedrijf.

Boy Edgar, de bekende huisarts hier in Duivendrecht, maar tevens beroemd jazz-musicus, schakelde Kramer in als ergens een optreden was.

Vlakbij aan de H.J.E. Wenckebachweg zat Joop Geesink Producties, beter bekend als Dollywood, die een beroep deden op het professioneel taxivervoer van Kramer. Dat roept herinneringen op aan het "Hollywood aan de Duivendrechtsekade", toen kleine Rein mocht meedoen met de beroemde Nederlandse speelfilm "Fanfare".

Maar ook de garage aan de Industrieweg werd ontdekt als een geschikte lokatie voor een opname. In de tijd, dat "Zeg 'ns AA" een alom bekende televisieserie was, kwam er een hele filmploeg inclusief artiesten als Sjoukje Hooymaayer in de rol van dokter Lydia van der Ploeg hun talenten ten toon spreiden. Het was een grote gebeurtenis vol plezier en een hoop foto's met een vriendelijk charmante Sjoukje, druk in de weer met tanken, garagepersoneel en auto's. Busjes van Kramer trots op de achtergrond.

Van Oud naar Nieuw

Soms kreeg het bedrijf kaartjes voor beroemde wedstrijden zoals Ajax - A.C.Milan (januari 1974 of Ajax - Dukla Praag dankzij tevreden klanten als Johan Crujff en Frans Derks.

In 1966 werd om de grote prijs van Nederland gestreden op het circuit van Zandvoort. Jan Kramer was erbij, net als prins Bernhard, die samen met hem op de foto in de krant kwam. Een bijzondere gebeurtenis was, toen Taxi Kramer in 1969 ervoor zorgde dat de Dalai Lama op zijn plaats van bestemming werd gebracht.

Tussendoor werd feest gevierd zoals het zilveren jubileum in 1965. Familie en medewerkers konden trots zijn op het resultaat van hard werken. Met open oog voor de mogelijkheden nam de firma Kramer in 1972 de autorijschool van de vader van Rob de Nijs over. Een nieuwe dimensie voor de firma.

Steeds duidelijker werd het, dat er naar een nieuwe plek omgezien moest worden voor dit bloeiende autobedrijf. Aan de Industrieweg op het terrein van de voormalige worstfabriek werd de stek gevonden. De geheel betegelde garage herinnert aan dit hygiënisch bedrijf en is iets ongebruikelijks in de autowereld.

De feestelijke heropening was een aanleiding tot feestgedruis met de Duivendrechtse Harmonie: een drumband met majorettes. Op die 30^e september 1978 werd er een optocht van medewerkers, klanten en relaties gearrangeerd vanaf de oude stek op de Rijksstraatweg naar het nieuwe pand aan de Industrieweg. Marjolijn, die met Rein hard gewerkt had aan deze grote verandering, ging van nu af aan met hart en ziel meedraaien in het bedrijf. De N.V. werd een B.V. Om de klanten nog beter van service te voorzien werd op 20 november 1978 een autowasmachine in bedrijf genomen.

Letterlijk tussen de bedrijven door, omdat de Kramers junior daar hun woonhuis betrokken, ontstond hun gezinnetje met op 26 juni 1980 dochter Renate, gevolgd door zoon Marco op 3 oktober 1984. Het was altijd intens druk: de zorg voor de kinderen tussen de box en het speelgoed, terwijl de telefoon, later mobilfoon alsmaar ging met een komen en gaan van chauffeurs en klanten. 's Nachts kon een klant bellen, netjes te woord gestaan door Marjolijn, waarna Rein achter het stuur kroop. Nooit echt rust, nooit weekend en 14 dagen vakantie met de kinderen in de caravan zonder Rein. Zon- en feestdagen paraat blijven en met oud- en nieuw 48 uur in touw. Marjolijn bakte oliebolletjes voor de chauffeurs en zorgde dat er op nieuwjaarsdag een ontbijt klaar stond.

In de nieuwe garage kon Rein zijn hart ophalen. Hij was de eerste monteur en controleerde het garagewerk in, jawel, zijn kostuum met alle gevolgen vandien. Hij kon immers zo maar weggeroepen worden om een ritje met de taxi te maken. Wie Rein zag, zag hem heel karakteristiek in zijn kostuum met altijd zijn onafscheidelijke sigaar.

Op een dag vond Rein, dat Marjolijn haar voortuin maar moest missen ten behoeve van een vrije witte pomp. Hij voorzag, dat het een goede business zou kunnen zijn voor het bedrijf en hij kreeg groot gelijk. Marjolijn is hem er nog altijd dankbaar voor. Behalve Vleghaar, die in die tijd ermee ophield, was er anders geen benzinstation in Duivendrecht geweest.

Intussen was Duivendrecht omsloten door twee metrolijnen en lag de infrastructuur rond het station Duivendrecht op de tekentafel.

Kramer kreeg een standplaats bij metrostation Duivendrecht, nu Van der Madeweg. Een andere standplaats was bij het Euromotel (nu Mercure) in de nabijheid van de Utrechtse Brug.

Taxi's en busjes kregen een koninklijk blauwe kleur met het logo in turquoise en geel.

Naast alle taxiwerk voelde de familie Kramer zich zeer betrokken bij wat er in Duivendrecht gebeurde. Dat kwam, omdat clubs en verenigingen telkens om busjes zaten te springen. Geld was er niet en daarom was sponsoring een uitkomst. Kramer reed dus voor de Jeugdraad, CTO, maar deed ook mee aan de Sint Nicolaasoptocht. Van het een kwam het ander, het vervoer lokte meedoen uit en dat betekende zelfs de eigen FC Kramer. Ook was Rein te vinden als prins Carnaval bij de Amstelknarren, een kortstondig carnavalsgebeuren in Duivendrecht. Het liefst was hij bij de vrijwillige brandweer. Dat was zijn uitje.

De verstrengeling van het bedrijf met Duivendrecht kwam tot uiting in de medewerkers uit dit dorp (onder andere bekende namen als Niezen, Kolk en Braam, enzovoort), de klanten en de belangstelling voor wat er in het dorp gebeurde. Van kranten ophalen tot koninginnedag; van toernooien tot activiteiten in het Dorpshuis. Bekende namen duiken steeds weer op in talloze kerst- en nieuwjaarswensen, gelukwensen bij jubilea en heropening. Het zeer zorgvuldig bijgehouden Kramer-archief spreekt boekdelen van een bedrijf, dat bij Duivendrecht hoort.

Op 7 februari van dit jaar is het 10 jaar geleden, dat Rein het taxibedrijf voor goed moest overlaten aan Marjolijn. Tot het laatst heeft hij zich ervoor ingezet en plannen gemaakt volgens de beste Kramertraditie om het bedrijf naar de eisen van de tijd aan te passen. Marjolijn zette het bedrijf voort tot zij het besluit moest nemen om er afstand van te doen. De kinderen hadden helaas andere, maar ook goede toekomstplannen. In de geschiedenis van ons dorp blijft de oude vertrouwde naam voortleven, net zoals we hier vandaag de dag nog steeds het Kramer-logo kunnen zien langs flitsen of aan de Industrieweg kunnen bewonderen.

**KRAMER
AUTOBEDRIJF B.V.**

Industrieweg 19-21 - Duivendrecht - Tel. 020-995544 dag en nacht

Wij bestaan dit jaar

50 jaar

**en dat is niet niks als
taxi- en kleinbusbedrijf**

AUTOWASSERETTE

Goedkope (ELF)
benzines en
diesel-
brandstoffen

Tevens kunt u bij ons
terecht
voor al uw

AUTO-ONDERHOUD

(Wij staan deze keer niet op de braderie)

En de buurt feliciteert:

*M. Schipperijn (tante Mientje) draagt voor:
1935- 1985
Gouden jubileum Kramer Autobedrijf BV
Jubilerende firma,*

*Bij een gouden jubileum
Past toch wel een enkel woord,
Daarom vraag ik aan U allen
Of u mij eventjes aanhoort.*

*Ik begin met te vertellen
Hoe dit bedrijf wel is ontstaan,
Jan Kramer zei: waar hij toen werkte:
Baas ik wil hier graag vandaan.*

*Hij werkte in de crisisjaren
Namelijk bij een kruijerij,
Hij verdiende weinig centen
Kortom Jan voelde zich niet blij.*

*Hij zag meer toekomst in de handel
En dacht: ik heb een goede fiets,
Ik neem een koffer en wat koopwaar
Zeep, parfum, schoensmeer en nog zoiets.*

*Daarmee ging hij dan naar een markt toe
En liet er alle koopwaar zien,
Maar heel de inhoud van zijn koffer
Was drie tientjes waard misschien.*

*Geleidelijk ging hij meer verkopen
En Jan zijn koffer werd te klein,
Hij dacht: wat moet ik nu beginnen
Een auto kopen, zou dat wat zijn?*

*Dus kocht hij toen een oude auto
Ging naar diverse markten heen,
De wagen vol met steeds meer koopwaar
Maar weldra ging hij niet alleen.*

*Want andere kooplui nam hij mede
Dat leverde hem ook weer poen,
Het flitste toen door zijn gedachten
Ik ga dat uitgebreider doen.*

*Dit werd 't beginpunt van de taxi
Trouwauto's volgden, maar o wee
Hij had daarvoor nog geen vergunning
En een bekeuring viel niet mee*

*Want de politie die werd waakzaam
En lag voor hem vaak op de loer,
En om die steeds maar te ontwijken
Nou, dat was soms een hele toer.*

*Zo kreeg hij menigmaal een boete
En daardoor ook een slechte naam,
Gelukkig kwam er eindelijk uitkomst.
Hij kocht de vergunning van Willem Braam.*

*Hij moest in Duivendrecht gaan wonen
En dat werd even een gezocht
Maar zie, hij kwam aan de Rijksweg
Heel mooi te wonen op een hoek,*

*Na een tijdje zag hij een aardig meisje
En daar is Jan toen mee getrouwd,
U kunt het allen aan hem vragen
Het heeft hem werkelijk nooit berouwd.*

*Hij kreeg een zoon en ook een dochter
Daar is hij zeer gelukkig mee,
Die hebben zelf nu ook hun kinderen
En wel te weten ieder twee.*

*Dit was dan even een intermezzo
We keren weer naar de zaak terug,
Een onderdak voor de vele wagens
Dat ging warempel niet zo vlug.*

*Er kwamen inmiddels steeds meer busjes
't werd een probleem, wat nu gedaan?
Want al die taxi's en die busjes
Die moesten steeds maar buiten staan.*

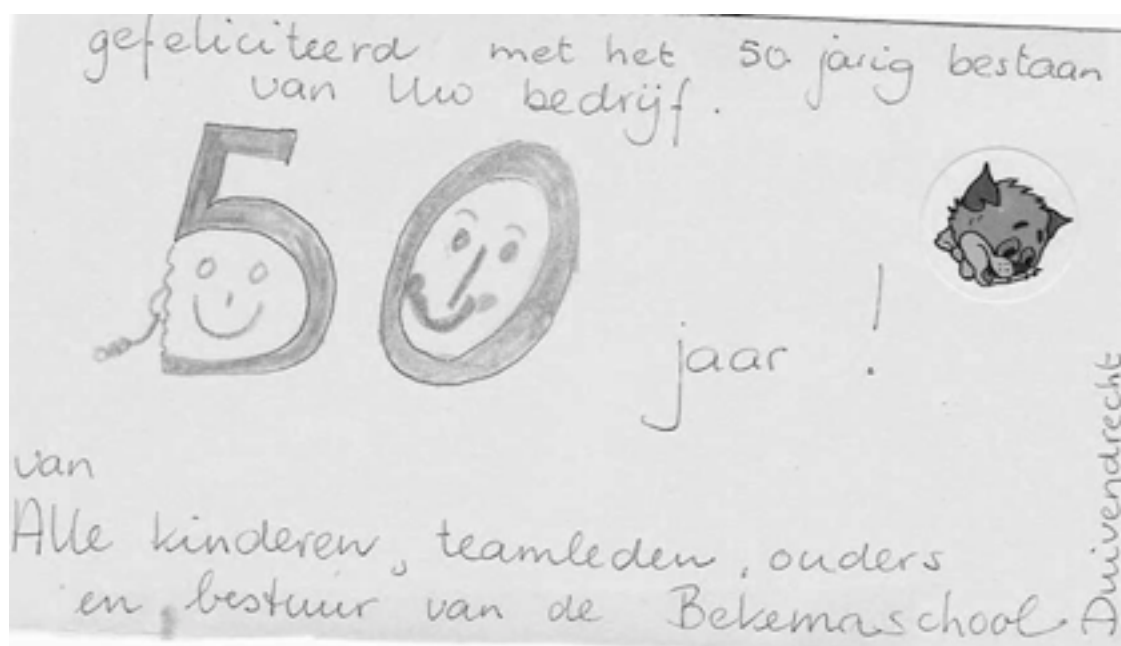
*Als het ging sneeuwen in de winter
Nou dan was het beslist geen pret,
Auto's, busjes sneeuwden onder
Het was ellende tot en met.*

*Een busje moest getrokken worden
Uit de bergen sneeuw vandaan
Twee chauffeurs die durfden achter
Het ging goed, de bus sloeg aan.*

*Ja gelukkig hij ging rijden
De chauffeurs hadden geen lol,
Want ze sloegen achterover
Languit in de witte wol.*

*Ze moesten eens een bruidspaar halen
Het bruidje zei: om acht uur hier,
Ik ben liever vroeg dan laat hoor
Dan doet u mij een groot plezier.*

*Precies om acht uur in de morgen
Stond de wagen netjes klaar
Om het bruidspaar op te halen
De chauffeur keek toen wel raar*

Bij het gouden jubileum laten ook de schoolkinderen van zich horen

Kees Bieshaar herinnert zich over tante Mientje het volgende naar aanleiding van de herplaatsing van het Michaëlbeeld op 5 mei 2005:

Tante Mientje merkte op dat zij sinds de Russische Revolutie in 1917 elke dag tot de Aartsengel

Michaël had gebeden. Zij bad dat Rusland maar weer mocht wederkeren in de moederschoot van de Kerk. En toen kwam.....Michaël Gorbatsjov en zij zei me:

"Kees, mijn gebeden zijn verhoord".

Dit was eind tachtiger jaren.

De val van de "muur" heeft ze nog net meegemaakt.

Zij overleed op mijn verjaardag 17 december 1989.

't Bruidje dat kwam aan gelopen
Werkelijk keurig in het wit,
Vol verbazing zag hij echter
In haar mond zat geen gebit.

Zijn verbazing werd nog groter
't Werd haast jammeren en geweent,
Toen de Vader van het bruidje
Doodeenvoudig niet verscheen

Dus, zo konden ze niet trouwen
Zonder toestemming van Pa,
't Werd een nare situatie
Vooral voor het bruidspaar ga eens na.

Ach daar stonden de gebakjes
En het heerlijke diner,
Doch het radeloze bruidspaar
Kwam toen op een goed idee

Ze besloten 't feest moest doorgaan
Alles was immers al besteld,
En zodoende werd het huwelijk
Gewoon een weekje uitgesteld.

Er kwamen steeds meer auto's, taxi's
En geen ruimte meer o, o!
Want ze gingen artiesten rijden
Van de filmstudio

Aan de weg achter de bakker
Bouwden ze op hun gemak
Een loods maar wel een grote
De wagens hadden onderdak

Bram Niezen die hield op met rijden
En Jan Kramer kocht het weer
Dus kwamen er door deze aankoop
Nog een aantal taxi's meer.

Ze moesten eens artiesten brengen
Naar Lith, dat in Noord-Brabant ligt,
Doch bij die film hoorde een hondje
Dat was een zaak van groot gewicht

Het hondje woonde in Apeldoorn
Dat werd een probleem, wat nu gedaan?
Het werd gehaald toen met een taxi
Zodat het filmen door kon gaan

Ze moesten in een hotel gaan slapen
Chauffeurs in kamers 1^e klas
Maar vraag het eens aan de artiesten
Hoe slecht of wel hun kamer was.

Toen ging men met schoolbusjes rijden
En daarom kwamen er nog meer bij,
Want als je ze allen achter elkaar zet.
Staan er meer dan 30 op een rij.

Omdat het bedrijf zeer snel ging groeien
Moest er dus ook meer ruimte zijn,
De firma Kramer heeft die gevonden
Op het Duivendrechts industrieterrein

Nog één voorval wil ik vertellen
Dus vraag ik u aandacht tot en met
In een bedrijf als dit van Kramer
Word je soms voor een probleem gezet

Er kwam een telefoontje binnen
Uit het Motel waar wij thans zijn
Daar zaten leden van een bandje
Het was een puzzelrit voor Rein

Hij moest hen naar Paradiso brengen
Rein vroeg: moet het op rekening?
Ja doe maar zei één van de leden
Maar luister hoe het verder ging.

Rein zei toen: maar op welke naam dan?
Ja doe maar was het antwoord weer
Rein vroeg nogmaals op welke naam toch
Ja doe maar zei weer die mijnheer

In Rein z'n hoofd ging een lichtje branden
Hij dacht: ik snap het zo heet de band
Maar mogelijk zei hij in zich zelve
Ik vind het toch een rare vent.

Ik ben heel blij dat de heer Kramer
Gezond hier in ons midden is,
Want rond de jaarwisseling toen ging er
Met zijn gezondheid wel iets mis.

Nu wil ik één hier gaarne prijzen
Dat is mevrouw Kramer voor het werk,
Wat zij verricht heeft achter de schermen
Ook daardoor is de zaak nu sterk,

Tot slot hoop ik dat de zaak blijft groeien
Dit meen ik eerlijk en oprecht
Ik dank u voor Uw welwillende aandacht
Leve de firma Kramer, ik heb gezegd

Uit het fotoarchief van het Gemeentelijk Historisch Museum Ouderkerk aan de Amstel
Rijksstraatweg 123, het huisje van Meering. Geillumineerd ter ere van 50 jaar.....?

AMSTELGIDS - 3 juli 1997

Rijksstraatweg 123 gekraakt

Het pand Rijksstraatweg 123 in Duivendrecht is vorige week gekraakt. Het pand stond al vele jaren leeg en is geheel dichtgespijkerd. Er was voor die tijd een touringcarbedrijf gevestigd. "Er zijn gegadigden geweest voor die plek, maar er ligt vervuilde grond, waardoor ze afhaakten", aldus een woordvoerder van de gemeente. "Op dit moment worden er weer plannen gemaakt om er woningen neer te zetten." Volgens de provinciale Inventarisatiedienst van Bodemsaneringsprojecten in Ouder-Amstel staat het terrein al vanaf 1990 op de lijst en is de grond vervuild met lood (grond), benzene (grondwater), N-propylbenzeen (grond) en minerale olie (grond). De eigenaar maakt er geen probleem van dat het pand gekraakt is. "Je kunt er natuurlijk een probleem van maken, maar daar schiet je niets mee op. Ik ben er niet zo bang voor. Als we er beginnen gaat de persoon er toch uit. De grond is hier en daar een beetje vervuild met gas- en motorolie. De plannen om de grond schoon te maken liggen al klaar. Zodra de gemeente toestemming geeft er een paar huizen op te zetten, dan laten we de grond schoonsmaken. Krijgen we die toestemming niet dan laten we het zo liggen."

En 4 januari 1995 ook nog een grote brand in het voormalig Meeringhuis van het gelijknamige busbedrijf

in de bus van en naar: de wagen volgeladen met ...

Ooit waren de grootouders van Jack, Anita, Willem en Cor Meering toevalligerwijs in het transportwezen terechtgekomen en legden aldus de basis voor een (h)echt familiebedrijf. Afkomstig uit de buurt van de stad Utrecht, alwaar de vader, afwisselend Willem of Wim genoemd, van de huidige bedrijfsvoerders op 8 december 1927 als oudste geboren werd, trokken Jacob Hendrikus en Bep Meering naar het Amsterdamse Kattenburg.

Om de kost te verdienen openden ze er een klein winkeltje in kruidenierswaren:

"de kleine winst" genaamd, later uitgebreid met een snoepafdeling in het souterrain. Inmiddels was het gezin nog vier kinderen rijker geworden, zodat er omgezien werd naar een nieuwe bron van inkomsten.

De jaren dertig waren niet gemakkelijk door de alom heersende crisis en werkloosheid.

Grootvader Jacob Meering leende geld van zijn vader om een T-Ford te kopen, die dienst kon doen als een klein vrachtautootje. Voorzien van een laadbakje kon hij op en neer rijden naar de markt. Iemand met een auto viel op in die tijd en het bleek voor de handelaren heel aantrekkelijk hun goederen door meneer Meering te laten vervoeren.

Op een dag vroeg iemand of hij mee mocht rijden en dat bood een nieuw perspectief. Grootvader Jacob timmerde wat bankjes in het laadbakje en vervoerde voortaan passagiers en goederen naar de markt: heen en terug.

In 1936 werd op Kattenburg een foto genomen van de bedrijfsauto met in trotse letters

"J.H. Meering en Zn" erop geschreven. Zo was naar de klanten toe stabiliteit gegarandeerd met de hoop op continuïteit. Toen grootvader in 1971 op 66-jarige leeftijd stierf was het busbedrijf Meering met een wijd en zijd bekende onderneming, gevestigd te Duivendrecht.

Dat kwam zo. Het manoeuvreren met transportmiddelen in de nauwe straatjes van Kattenburg en de noodzaak om over een garage te kunnen beschikken, brachten de familie op het idee om buiten de stad een geschikte behuizing en terrein te vinden. Dat speelde in 1939.

Langs de doorgaande weg Amsterdam - Utrecht vonden ze hun stek op de Rijksstraatweg 123 in Duivendrecht. Ideaal, want het was een vrijstaand pand met 1000 meter grond.

Genoeg ruimte voor een op groei gerichte busonderneming.

Wat betreft de klandizie hoefden ze niet in Duivendrecht te wonen, omdat het van en naar reizen overal op aanvraag ging.

Het perceel bood zoveel mogelijkheden, dat grootmoeder zelfs nog een poosje haar winkeltje dreef, zoals ze dat op Kattenburg jarenlang gedaan had. Het werd hun geliefd familiehuis, hoewel het er in de winter koud kon zijn doordat het opgebouwd was uit een éénsteensmuurtje. Vanuit de vensters kon je heel ver tot aan Diemen en de Venser kijken. Vlakbij voetbalden ODA en TAVENU. Het verkeer denderde dagelijks voorbij wat het huisje op z'n grondvesten deed trillen.

Indruk maakte grootvader Jacob met het verhaal, dat het huis als het ware op koeienhuid dreef, een beproefde fundering in een drassig veengebied. Dat werd wel meer over meer huizen in Duivendrecht en ook Ouderkerk verteld. Een hardnekkig verhaal. Tegenwoordig nemen we aan, na bestudering van de oude archiefstukken, dat met "koeienhuid" een betaalmiddel bedoeld werd. De waarde van onroerend goed werd eeuwenlang bepaald door een aantal koeienhuiden, ook toen er al geld in omloop was.

Intussen veranderde het klantenbestand. Het waren niet alleen meer marktkooplui, die tegen betaling vervoerd werden. Op een of andere manier was het toneelgezelschappen ter ore gekomen, dat acteurs, toneelknechten, decors en rekwisieten efficiënt tot voor de deur van theater of welke toneellokatie dan ook gebracht werden. Het retour bleek telkenmale eveneens

Uit de fotocollectie van Wim Braam

Een Duivendrechtse bus aan de Mediteranee

prima verzorgd, onbelangrijk hoe laat het 's avonds wel werd. Letterlijk van alles ging mee: huisraad voor op het toneel, kisten of dozen vol kleding, gordijnen soms om een kaal achterafzaaltje ergens in de provincie het benodigde cachet te geven.

Grootvader Jacob slaagde er in gedurende het grootste deel van de moeilijke oorlogsjaren (1940-1945) toch nog te kunnen rijden. De benzine was schaars en het surrogaatgedoe van de gasgenerator voldeed niet echt. Carbid als alternatief was ook niet alles, maar door blijven rijden met de klanten stond voorop.

Op een keer reed grootvader een toneelgezelschap via de Harteveldseweg naar Weesp. Plotseling werd de autobus plat geschoten vanuit de lucht. Zo vlug als mogelijk was dook grootvader met de passagiers weg langs de waterkant. Naar alle waarschijnlijkheid gebeurde dit op 5 september 1944, toen op Dolle Dinsdag een trein met wegvluchtende NSB-ers beschoten werd door Engelse vliegtuigen.

In de laatste oorlogsmaanden verzorgde het bedrijf vervoer met paard en wagen, bijvoorbeeld voor de gaarkeukens, die tijdens de hongerwinter mensen van karig voedsel voorzagen. Voor de oudste zoon Meering dreigde wel het gevaar om opgepakt te worden door de Duitsers en even leek het erop, dat hij het lot van zoveel jonge mannen moest ondergaan. Hij had de leeftijd om in Duitsland te werk gesteld te kunnen worden, maar zover is het niet gekomen en hij hoefde gelukkig zelfs niet onder te duiken.

Na de oorlog organiseerde grootvader een legerbus uit het militaire arsenaal. Er werd in die tijd het een en ander afgedankt en dat kwam goed van pas. Zijn goede naam in de toneelwereld en de dringende behoefte aan amusement na die ellendige jaren, droegen ertoe bij, dat het bedrijf snel opbloede. Bovendien was er nog geen televisie in elke huiskamer en het uitje naar theater, cabaret en variété werd bijzonder gewaardeerd. Men kleepte er zich voor, de dames doften zich op en het leverde genoeg gesprekstof op voor tijdens het werk en op visite.

Overall waar beroemdheden zich vertoonden voor hun optredens stond er ook een Meeringbus en dat bleef niet onopgemerkt bij het publiek. Het busbedrijf maakte op die manier gemakkelijk extra reclame en raakte nationaal bekend.

Beroemdheden als Johnny Kraaykamp, Rijk de Gooyer, Ton van Duinhoven, Ina van Faassen, Ko van Dijk en Jos Brink lieten zich graag vervoeren, net als Toneelgroep Centrum en het Folkloristisch Danstheater alsmede volksdansgroepen uit wat toen "het oostblok" (Oost-Europa tijdens de Koude Oorlog) genoemd werd. Nog meer namen als Jules Hamel, Aart Staartjes, Eric Herfst, Pleuni Touw en Hugo Metsers herinneren aan die tijd. De bekende regisseur Karl Gutman adviseerde de hele artiestenwereld door, dat als je een bus nodig had, gewoon Meering moest bellen.

In de winter, tijdens het theaterseizoen was er al genoeg te doen, maar ook in de zomertijd was er volop werk met school- en clubreisjes.

Intussen reed Wim, de oudste zoon, na zijn militaire dienst als chauffeur op de bus. Helemaal geïntegreerd in het bedrijf kreeg hij de leeftijd om met een vast inkomen aan de toekomst te gaan denken en het stichten van een gezin hoorde daarbij. Die gelegenheid bood zich aan, toen hij ontdekte hoe lekker de gevulde koeken in de bakkerswinkel van Van Sintmaartensdijk wel smaakten. Regelmatig als hij de Duivendrechtse brug passeerde, parkeerde hij de bus aan de Duivendrechtse kant, ongeveer bij garage Niezen en liep op het heerlijke geurende brood en banket af. Het meisje, dat het hem verkocht interesseerde hem na een poosje meer als de gevulde koeken en zo vaak hij kon probeerde hij haar te zien. Gelukkig bleek dat wederzijds. Ze vond hem zelfs zo aardig, dat zij hem een gevulde koek

Wim Braam in actie

bracht in de hoop een glimp van hem op te vangen. Zo kwam het, dat Corrie, de dochter van bakker Van Sintmaartensdijk met Wim in het huwelijk trad. De eerder genoemde vier namen horen bij de kinderen, die uit dit huwelijk geboren werden.

In die tijd gaan steeds meer mensen er een paar dagen op uit en groeit de belangstelling voor een recreatief reisje in eigen land, gevolgd door de populariteit van een tripje over de grens. Met vooruitziende blik richtte Willem eind jaren vijftig, begin jaren zestig een reisbureau op. Dat was in de Wijttenbachstraat te Amsterdam en de naam werd "Beja Tours" naar Bep en Jacob genoemd. Er werden reizen verkocht, eerst door de hele Benelux, daarna Noord-Frankrijk, Normandië onder andere, vervolgens naar Le Lavandou in Zuid-Frankrijk, naar Italië o.a. Rimini en Spaanse Costa's.

In 1968 werd een klein touringcarbedrijfje "**Amersfoorts Bloei**" overgenomen en dat bood mogelijkheden om de aantallen busreizen van Meering te vermeerderen. Let op: het is niet meer omnibus of autobus, maar het deftig klinkende **touringcar** dat in zwang raakte. Er kwam steeds meer luxe om de reizigers optimaal van uitzicht en comfort te laten genieten.

De Duivendrechter Wim Braam reed destijds op de bus naar al die bestemmingen en deed dat als de beste. Hij was in 1953 de eerste chauffeur, die in vaste dienst kwam bij de firma en dat kwam, omdat hij net als Wim Meering wel eens voor Kramer(Rijksstraatweg 179), bijvoorbeeld een trouwpartij reden. Ze konden goed met elkaar opschieten, ongeveer even oud (Wim Braam is van 1931) en uitgerust met de benodigde rijbevoegdheid voor de bus. Echter, Wim Braam had nog nooit een busreis gedaan. "Ga maar rijden" werd hem in goed vertrouwen gezegd en zijn bus werd volgeladen met 32 dames van de bridgeclub. Zij hadden een reisje geboekt naar Valkenburg en België stond ook op het programma. Toentertijd waren er slechts wat wij nu "binnenwegen" noemen en je moest goed op de kaart kijken hoe je moest rijden. Per ongeluk kwam hij op een zandpad terecht en de bus kon niet meer verder. De dames stapten al kwetterend en giechelend uit en hielpen de aardige chauffeur door de bus te duwen. Om België binnen te komen was destijds geen sinecure. De douane controleerde alle papieren en of de chauffeur niet meer benzine over de grens bracht dan was toegestaan.

Na deze ervaring volgden diverse trips en ontdekte Wim, dat hij genoot van het chauffeursbestaan. De Meerings wisten, dat elke trip in goede handen bij hem was en als klanten een busreis wilden regelen, konden ze dat net zo goed telefonisch bij Wim Braam als thuis op Rijksstraatweg 210 boven doen. Hij regelde de prijs en wanneer het vaste klanten betrof of vriendelijke mensen waren, dan scheelde dat in zijn berekening. Bij Meering zeiden ze: "als je het maar in het boek schrijft wat je afspreekt, dan is het o.k."

Onder andere de voetbalclub uit Abcoude was een vaste klant van hem, maar ook artiesten, verenigingen, enzovoort vroegen speciaal om hem als chauffeur.

De voetbalclub "De Zwarte Schapen" reed een keer met Meering. De directie wilde deze club als vaste klant en gaf Wim Braam 25 gulden met de opdracht naar hun stamkroeg in de Amstelstraat te gaan en ze daar een biertje aan te bieden. Dat lukte zo best, dat ze tot in de kleine uurtjes er op dronken en Wim Braam de volgende morgen nog niet helemaal wakker achter het stuur kroop.

Mooie herinneringen worden bewaard aan het Amsterdams Volkstoneel van Beppie Nooy met onder andere Carry Tefsen. Was er één van de artiesten ziek, dan werd doodleuk gevraagd of de chauffeur niet even wilde invallen. Geen idee wat van hem verlangd werd "speelde" hij mee en gelukkig wisten de medetoneelspelers "bloopers" te maskeren. Het publiek van toen was ook niet zo kritisch als nu. Hetzelfde gebeurde tijdens een tournee van de Skymasters gedurende twee maanden in Duitsland. De bassist werd ziek en wederom werd de chauffeur

gevraagd om "in te vallen". Hij hoefde alleen maar te doen alsof, want hij kon geen noot spelen.

Nog enkele namen als de "Boertjes van Buuten" met Kees Schilperoort, de "Ramblers" met Theo Uden Masman en Kees Kranenburg. Altijd vet veel lol met die mensen om niet te spreken van een dolle boel. Met de artistieke clientèle kwam Meering overal. Tot in de kleinste gehuchten van de Noord-Oost Polder waar ten behoeve van de boeren en arbeiders in die saaie contreien een avondje uit georganiseerd werd tot in het gerenommeerde openluchttheater op het Kopje van Bloemendaal. Vaak gebeurde het, dat tijdens het nachtelijk retour de chauffeur gevraagd werd naar het Leidseplein te rijden, om aldaar met het hele gezelschap een broodje te eten.

Wim Braam voelde zich helemaal thuis bij de familie Meering. Jacob en Bep waren als een soort vader en moeder voor hem, Wim als een broer. Hij was een beetje eigen baas mede door zijn verantwoordelijkheidsbesef. Maar ja, je bent jong en verliefd en toen hij trouwde was 't afgelopen met het chauffeursbestaan om niet in een soort zeemanshuwelijk verzeild te raken.

Een mooi verhaal uit die tijd is, dat een vaste klant geboekt had voor een reis naar Italië. Op de afgesproken vertrektijd meldde hij zich bepakt en gezakt bij Wim Meering, werd hartelijk begroet en installeerde zich in de bus. Pas toen ze al diep in Frankrijk reden, verwonderde deze klant zich over de door de chauffeur gereden route. Ze zouden immers naar Italië gaan. Nee, legde de chauffeur hem uit, deze bus had als bestemming Zuid-Frankrijk. Zonder te mopperen nam de klant plaats. Ook goed Zuid-Frankrijk. Hij was er al eens geweest, maar vond het zo prettig reizen bij de firma, dat hij er niet over peinsde om zijn beklag te doen, sterker nog, hij betuigde na afloop zijn volle tevredenheid over deze reis.

De touringcars bleven in de oude vertrouwde kleuren rondrijden: het dak wit, een zwarte streep onder de ramen, wijnrood en letters in bladgoud. Met twee van die touringcars uit het wagenpark wonnen grootvader Jacob en vader Willem in het begin van de jaren zestig de eerste prijs en de ereprijs op het tweejaarlijkse concours d' élégance zoals dat heet. Op 8 mei 2004 in Noordwijk lukte dat nog eens, dit keer met de publieksprijs.

Vader Wim kreeg een scherp oog voor de reizenmarkt en begreep, dat er veranderingen op komst waren. Werden in de tweede helft van de jaren vijftig de campingreizen populair; in de tweede helft van de jaren zestig kwam de vakantie met de eigen auto in zwang, al of niet voorzien van een caravan. Langzamerhand werd het vliegtuig eveneens een geduchte concurrent voor de touringcarbranche. Dat had ook voordelen. Drommen buitenlandse toeristen wilden in Nederland naar de bollenvelden, Keukenhof, Volendam en Marken, naar de deltawerken en de nieuwe polders van het IJsselmeer. Vooral de Amerikanen waren geliefde gasten. Zij arriveerden op Schiphol en toerden het hele land en meestal heel Europa door. Vader Wim werkte samen met Amerikaanse touroperators om zoveel mogelijk van dit toerisme te profiteren.

Toen in de jaren zeventig steeds meer per vliegtuig gereisd werd en continenten dichterbij leken te komen, bezochten veel toeristen uit Japan Nederland. Zij reisden rond zoals de Amerikanen voorheen deden: in grote groepen flitsend snel langs de bezienswaardigheden. Werk aan de winkel voor het touringcarbedrijf, net als vervoer van voetbalfans naar stadions. De vader van Sjaak Swart was degene, die het supportersvervoer bij Meering introduceerde. Echter met het vandalisme in excessievere vorm hield het op. Ook een schoolreis was met de alsmaar baldadiger en brutale jeugd geen sinecure. Chauffeurs hebben hun "eigen bus",

moeten die schoonhouden en dat werd na een simpel uitstapje met "de schatjes" steeds lastiger. Het was vaak een doffe ellende" zei Wim Braam.

Maar het jaarlijks uitje van de bejaardenclub, voor CTO, JOS of de Meidoorn rijden, een serieuze excursie, een stadstoertje, dat bleven de aangename tochtjes om te doen. Ook schoolzwemmen stond volgens een vast plan op het rooster en dat luisterde nauw. De ene groep moest bij het zwembad afgeleverd worden, de andere groep weer naar school en o wee als dat programma stagneerde.

Langzamerhand, eind jaren zestig, vonden de grootouders het welletjes en verhuisden naar een benedenflat Waddenland nummer 3 met uitzicht op het bedrijf. Op deze wijze hielden ze nog contact met wat in en om het bedrijf gebeurde. Later werd wegens ruimtegebrek dezelfde flat ingericht als kantoor. De chauffeurs parkeerden hun touringcars en kwamen over de balkonleuning hun regelingen treffen. Het ruimtegebrek diende zich aan evenals de milieuzorgen rond een autobusbedrijf, nu dat breed gedragen werd door de publieke opinie. Parkeren kon niet zomaar en de bussen moesten stationair warm draaien. Even waren er nog twee voormalige paardenboxen geschikt gemaakt als garage, maar de directie beseftte, dat er een andere oplossing moest komen. Overleg met de gemeente leverde niet veel op, behalve het advies om naar Almere of Lelystad uit te wijken. Dat leek geen goede optie. Toen dan ook boerderij en land van Jan Vrolijk vrij kwam en daar een industriegebiedje ontstond, was het besluit gauw genomen het bedrijf op die locatie opnieuw en gemoderniseerd in te richten. Vader Wim en dochter Anita bogen zich avond na avond over de klus en het resultaat is nog altijd te bewonderen aan de Rozenburglaan op industrieterrein Molenkade.

Het lot van het oude familiepand is te zien, nu er een lege plek is aan de Rijksstraatweg. Er werd nog in gewoond door grootmoeder Bep. Als ze een bekende voorbij zag komen, was ze blij en Wim Braam bijvoorbeeld werd dan uitgenodigd om even een borreltje te komen drinken. Dat vond ze gezellig. Tussendoor was er een restauratie en een renovatie, het raakte onbewoond, waarna een tijdje zwervers onderdak vonden en er brand uitbrak, tenslotte werd het afgebroken. Dat was in de tweede helft van de jaren negentig.

Vader Wim en moeder Corrie verhuisden naar Obdam om daar te genieten van een weids uitzicht in combinatie met het leven op een boerderij met de geitjes en de tuin.

Vol trots vertelt Jack nu over het bedrijf en laat de foto's zien. Drie generaties, vele vaste chauffeurs, seizoen- en parttime-chauffeurs en met meer dan 40 touringcars een indrukwekkend bedrijf.

Er zijn nog een paar klassieke modellen en oldtimers, waardoor er een totaal is van meer dan 45 aan rollend materieel. Tot op het laatst bleef vader Wim betrokken bij en trots op wat er met deze prachtige onderneming bereikt is. Tevreden trok hij de deur achter zich dicht in de gelukkige wetenschap hoe zijn kinderen het op de juiste manier voortzetten.

De langste man van Nederland

Deze foto komt uit het archief van Kramer.

Mr. and Mrs. Lofty waren in hun tijd een attractie in de wereld van show en Bühne. Lange Albert woonde destijds in de Kloosterstraat en maakte graag gebruik van Taxi Kramer. Toevallig was zijn echte naam ook Kramer. Netty Pieneman – de Jonge, die al zo lang in de Kloosterstraat woont laat ons weten:

Albert Kramer woonde oorspronkelijk in de Pijp te Amsterdam.

Al op de lagere school zat hij in de grootste bank, zo'n bank met tafel en zitbank aan elkaar vast. De zitting van zo'n schoolbank kon omhoog. Hij zat altijd te draaien tot hij met dat lange lijf een beetje opgepropt, maar toch enigszins zoals het hoorde, de juf of meester kon zien. Na een poosje kwam hij net als de familie De Jonge vanuit Amsterdam in de Kloosterstraat te wonen, vlakbij het klooster. Hij trouwde een mooi fragiel Zwitsers vrouwtje. Zij traden samen op met een dwerg, haar broer (zijn zwager). Lange Albert droeg zijn zwager met zich mee in een koffertje. En in de piste toverde hij hem af en toe te voorschijn. D'r in en d'r uit! Van Marjolijn horen we dat het een heel probleem was hem in een taxi te laten plaats nemen. 2.55m was zijn toneellengte. Natuurlijk moest om te beginnen de grootste wagen voorrijden om hem naar het gewenste adres te brengen. Ondanks dat moest hij zich toch enigszins oprollen om in de auto te kunnen plaats nemen. Dat was altijd lachen: of de benen klem of het hoofd gestoten.

Later had de langste man, Netty dacht in Anna Palowna, een sigarenwinkel.

CELEBRITIES

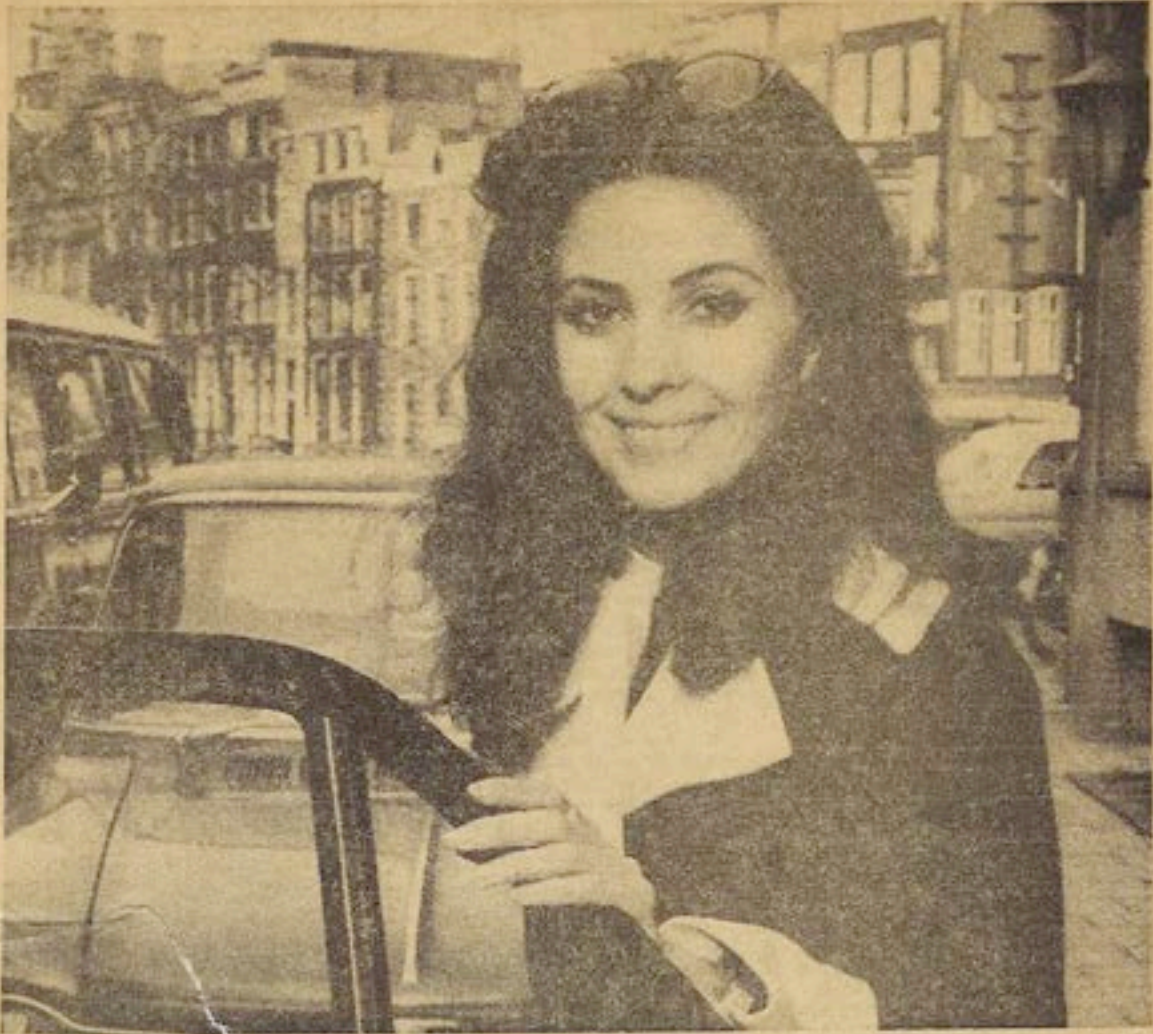

Op de set van Zeg eens AA

en Jan Kramer per taxi

MOOIE HIPPE VOGEL

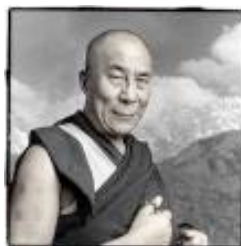

Barbara-Peyton
Place filmt

Barbara Parkins, nu eens niet op de tv, maar in Amsterdam. U kunt haar zo maar op straat tegenkomen. (Eigen foto)

Dalai Lama in
Nederland

SCHIPHOL, maandag

Laren 9 Aug 1948.

De ondergetekenden Erven J. P. Vrolijk
 verklaren verkocht te hebben aan
 den Heer J. H. Kramer wonende Nylsweg
 te Duivendrecht No 179 voor de tijd van
 een jaar ingaande 1 Sept. 1948 ^{tot 31 Aug 1949} een perceel
 grond groot 300 M² gelegen aan de
 Molekade Duivendrecht
 voor de prijs van 250,- per jaar bij voor-
 uit betaling voldaan.
 Bydere machtigers 44 de
 Heer J. G. Vrolijk Nylsweg No 1
 genaamt bedrag tegen
 kwantum in overname

J. P. Vrolijk
 J. H. Vrolijk

Kramer met visie op de toekomst en Vrolijk akkoord

GEMEENTE OUDER-AMSTEL.

Stadsdeel te	Ouder-Amstel a.d. Amstel
Totale No. 301
Overige gem. num. 14140
Overige gem. nummers 14193

Aan

den Heer J. H. Kramer
 Rijkstrantweg 179
 DUIVENDRECHT.

No. _____

Onderwerp: OUDER-AMSTEL 30 Maart 1940.

Hierbij verlenen wij U, op Uw mondeling ge-
 daan verzoek, toestemming tot het aanbrengen van
 een telefoonkastje aan de brandveergrage te
 Duivendrecht.

U gelieve omtrent de uitvoering van deze
 werkzaamheden overleg te plegen met de gemeente-
 architect.

Ieges fl. 1.- Burgemeester en Wethouders,

De Secretaris,
 G. Cobus.

GEMEENTE OUDER-AMSTEL.

Stadsdeel te	Ouder-Amstel a.d. Amstel
Totale No. 301
Overige gem. num. 14140
Overige gem. nummers 14193

Aan

de Heer J. H. Kramer
 Rijkstrantweg 179
 te
 OUDER-AMSTEL.

No. 1075.

Onderwerp: Telefoonkastje

Dacht op uitgegeven
 van 6 December 1947.

No. _____

Ouder-Amstel 29 December 1947.

De heer J. H. Kramer heeft op 29 December 1947
 schriftelijk verzocht om toestemming tot het aanbrengen van
 een telefoonkastje aan de brandveergrage te Duivendrecht.
 U gelieve omtrent de uitvoering van deze werkzaamheden
 overleg te plegen met de gemeente-architect.

Burgemeester en Wethouders van OUDER-AMSTEL.

De Secretaris,
 G. Cobus.

Ieges fl. 1.-

....en toestemming van de gemeente Ouder-Amstel

WAT 'N KNAPPE BRUID... EN WAT 'N PRACHT AUTOS!

LATEN WY UW **Trouw** RVDEN VERZORGEN!

LUXE VERHUUR- EN TAXIBEDRIJF
Kramer
 DUIVENDRECHT - RUKSSTRAATWEG 179
 TELEFOON 53694 (Amsterdam)

OP REIS ?

VOOR MINDER GELDEN MET MEER GEMAK MET ONS COMFORTABEL FAMILIE

BUSJE

OP VOORRUIT BEVESTIGEN.

Houder dezes is gerechtigd op **9 September 1948** gedurende ten hoogste 50 minuten achtereen een automobiel te parkeren op het parkeerterrein **ROKIN** te Amsterdam.

Ingevolge gepleegd overleg met de Hofcommissie, belast met de regeling der Kroningsfeesten, mag de tijdsduur van 50 minuten niet overschreden worden in verband met de noodzaak het parkeerterrein tijdig wederom vrij te hebben voor de volgende groepen der tot de Cour genodigden.

3

Amsterdam, 9 Sept. 1948.
 De Hoofdcommissaris van Politie,
 H. A. J. G. KAASJAGER.

R

Voor enkele ochtend- en/of middaguren vragen wij nette

chauffeurs

e.v. vrouw. Leeftijd boven 21 jaar, voor het vervoer van schoolkinderen met V.W. busjes.
 Tevens hebben wij plaats voor een

automonteur

i.b.v. dipl. 2e mont. en zelfst. kunnende werken. Wij bieden een goed salaris en een prettige werkkring.
 Solik. uitsl. schr. aan Kramer Autobedrijf N.V., Postbus 314, Duivendrecht. C13.

TERUGBLIK OP 7,5 JAAR VOORZITTERSCHAP

Op een avond in het voorjaar van 1998 ging bij ons thuis de telefoon: Jo Blom – ons toen onbekend - met de vraag of wij bereid waren ons in te zetten voor het behoud van de boerderijen in Duivendrecht-Zuid. Die stonden immers op de nominatie om gesloopt te worden. Als archeologen, dol op wat ‘oud’ is, en vol verwondering over het voortbestaan van het traditionele boerenbedrijf zo vlak bij Amsterdam, besloten we een steentje bij te dragen. Daags daarna fietste ik samen met mijn buurman Huub van den Bergh naar het Dorpshuis, waar we voor het eerst oog in oog stonden met de mensen, met wie we samen enthousiast zouden gaan strijden voor het behoud van het Oude Duivendrecht: Ans Quirijnen en Wil Witmond. Later sloot Eelco Wolting zich daar nog bij aan. Onder leiding van Jan van Driel, die over de benodigde juridische kennis beschikte, werd op 28 april 1998 de Stichting Oud-Duivendrecht, inmiddels bekend als de SOD, opgericht, met als doel het behoud van wat rest van de cultuur en natuur van het oude boerendorp Duivendrecht. Duivendrecht, dat tot dan toe, in tegenstelling tot Ouderkerk, geen rijksmonumenten kende én waar talloze boerderijen inmiddels tegen de vlakke waren gegaan.

Eerste speerpunt van de SOD werd de redding van de twee meest bedreigde boerderijen, gelegen aan de Rijksweg naast de Urbanuskerk: de Antoniushoeve en de Sophia's hoeve. Voor deze twee hoeves werd de monumentenstatus aangevraagd, waardoor ze niet gesloopt konden worden zolang de aanvraagprocedure liep: gebouwen genieten in afwachting van de uitslag zogenaamde voorbescherming. Dit gaf ons respijt om contacten te leggen met de lokale politici en om onderzoek naar de gebouwen te laten verrichten. De toonaangevende Stichting Historisch Boerderij-Onderzoek kwam op ons verzoek de boerderijen op hun waarde taxeren. Nog zie ik voor me het groeiend enthousiasme van de onderzoekers, naarmate zij langer rondliepen: dankzij het feit dat er in beide hoeves twee ongetrouwde boeren woonden, die hun leven lang weinig of niets veranderd hadden aan de gewoontes en gebruiken uit hun jeugd, bleken de hoeves in het bezit van hun oorspronkelijk interieur, rijk aan details die elders vaak verloren zijn gegaan. Ook het uiterlijk van de boerderijen bleek, met name ten opzichte van elkaar, bijzonderheden te bevatten, die men elders zelden aantreft. Met een rapport van deze bevindingen konden wij bij de Rijksdienst voor de Monumentenzorg onze aanvraag ondersteunen en groeide de hoop op een goede afloop.

Burgemeester Cees de Groot in het Dorpshuis (2001) in gesprek met Jopie Euwe, voorzitter SOD

Intussen haalde de SOD alles uit de kast om de gemeentebestuurders enthousiast te krijgen voor het behoud van de hoeves: vele vergaderingen werden bezocht, menige speech afgestoken, talloze brieven geschreven. De steun van de Duivendrechtters, in woorden en (financiële) daden, was overweldigend!

Toen ons *sub rosa* het bericht bereikte dat de Raad voor Cultuur unaniem had geadviseerd vóór de monumentenstatus, vierden we als bestuursleden al stiekem een klein feestje. Dit kon niet meer mis gaan, te meer omdat we inmiddels door de gemeente waren uitgenodigd om zitting te nemen in een klankbordgroep. Samen met andere belanghebbenden mochten we ons buigen over de toekomst van Duivendrecht-Zuid. Ook begonnen de politieke neuzen steeds meer de goede kant op te staan en hadden we de belangstelling van de pers weten te wekken: krant, radio en televisie besteedden regelmatig aandacht aan onze zaak.

Als Stichting waren we niet alleen gefocust op de zakelijke kant van het verhaal, ook de menselijke kant probeerden we in de gaten te houden. De bewoners van de Antonius- en Sophia's hoeve dreigden door de gemeente uit hun huis gezet te worden. Wie getuige was geweest van eerder gedane beloftes aan Ferd van Schaick, bewoner van de Antoniushoeve, ging mee naar het Hof in Arnhem, waar zijn familie zijn belangen in hoger beroep behartigde. Zelf ben ik aanwezig geweest bij rechtszittingen in de Sophia's hoeve, om bewoner Willem van der Vaart te steunen in zijn strijd daar te mogen blijven wonen. Beide rechtszaken werden gewonnen!!! Helaas veranderde onze juichstemming kort daarna in verdriet. Hoewel we, samen met Willems broer Lammert, probeerden Willem, wiens koeien hem onverwachts ontnomen waren, te helpen, raakte hij steeds meer van slag, en maakte een einde aan zijn leven. Een dieptepunt in deze terugblik.

Veel zorgen heeft de SOD gehad om de daarop volgende leegstand van de Sophia 's hoeve. Met de hele buurt waakten we over dit Rijksmonument in spe. We zorgden voor een 'bewoond' voorkomen van de hoeve. De SOD verdiepte zich in kraak en anti-kraak. Verdachte bewegingen werden gesignaleerd en aan de SOD gemeld. Zo ook op de ochtend dat werklui, in opdracht van de Gemeente, het waagden ramen en deuren van de hoeve dicht te timmeren! En dat terwijl het gebouw nog steeds voorbescherming genoot! Een terstond door de SOD aangespannen kort geding, werd na spoedoverleg met de wethouder in eetcafé Lotgenoten die zelfde middag weer ingetrokken: we kwamen er met elkaar uit zonder dat de rechter er aan te pas hoefde te komen.

Jopie Euwe – Beaufort in druk mobiel telefoonoverleg met juristen en de gemeente Ouder-Amstel tijdens het dichttimmeren van de Sophia's hoeve in april 2001

En toen, na jaren wachten, kwam de uitslag: gróót was de teleurstelling toen bleek dat de Rijksdienst onze aanvraag voor de monumentenstatus van Antonius- en Sophia's hoeve had afgewezen. Maar de onvoorwaardelijke steun van de Duivendrechtters aan de SOD en de reeds behaalde politieke successen gaven ons de vechtlust om door te gaan: we tekenden beroep aan tegen de beslissing en weer ging er een dik geschrift de deur uit en opnieuw begon het wachten.

We verveelden ons niet tijdens dit wachten. Hierbij in vogelvlucht een aantal activiteiten: de politiek blijven interesseren voor de boerderijen; het werven van gelden voor onze werkzaamheden; het informeren van de Duivendrechtters middels pamfletten, kraampjes op braderieën, of circulaires; het samenstellen van tentoonstellingen in het Dorpshuis over Oud-Duivendrecht en Mondriaan, (mislukte) pogingen de afbraak van de boerderij aan de Rijksstraatweg nr.123a te verijdelen, de vastlegging van interieur en exterieur van dit gebouw door de Stichting Historisch Boerderij-Onderzoek, een hoorzitting in Zoetermeer n.a.v. ons hoger beroep in de zaak rond de monumentenstatus van de boerderijen bij de kerk ; acties voor het behoud van het bedreigde weidegebiedje en het onderhouden van de contacten met de media.

Maar na al dat wachten kwam er dan eindelijk, eindelijk op 20 augustus 2003 een *positieve* uitslag en was het FEEST: Duivendrecht had z'n eerste twee Rijksmonumenten!

De gemeentelijke procedure van het zoeken naar een geschikte koper vroeg om zorgvuldigheid en duurde lang. We zagen de conditie van de Sophia's hoeve per maand verslechteren. Toen de boerderij op een kwade dag ook nog gekraakt bleek door een 30 tal mensen, leek zich alsnog een kleine ramp te voltrekken: wat zou er worden van dat originele, monumentwaardig interieur? De SOD praatte als Brugman met de krakers, haalde klankbordgroepverslagen en monumentenaanvragen uit de kast, en zowaar, aan het eind van de dag vertrokken de krakers, zonder schade te hebben aangericht!

De SOD na de strijd om de monumentenstatus

De boerderijen in Duivendrecht hebben dankzij de SOD landelijke bekendheid gekregen. Het Cuypersgenootschap, dat zich inzet voor het behoud van het bouwkundige erfgoed uit de negentiende en twintigste eeuw, heeft het stokje van de SOD overgenomen en de monumentenstatus aangevraagd voor de Sint Urbanuskerk aan de Rijksstraatweg.

De SOD heeft nu weer tijd voor andere acties. Zo is op initiatief van Ans Quirijnen en Jo Blom het blad Oud-Duivendrechtse Saecken in het leven geroepen, omdat in de loop van de tijd was gebleken, dat erbij oude Duivendrechtters heel veel kennis over het dorp zit, die niet verloren mag gaan. Maar niet alleen de verhalen van deze mensen worden opgetekend, ook wetenschappers en andere deskundigen komen aan het woord in de verschillende themanummers. Inmiddels zijn de boekjes collectoritem!

Verder bekommerden bovengenoemde enthousiastelingen zich om De Engel van Duivendrecht, het Michaëlbeeld, dat ooit door dhr. Wisse werd gered bij de sloop van het Clarissenklooster in de Kloosterstraat. De Engel staat weer op de plek waar ooit het klooster stond, op een prachtige sokkel. Daarnaast een bordje met bijschrift.

Dit bordje maakt weer deel uit van een historische bordjesroute, die onlangs geopend werd langs dertien monumentale en monumentwaardige plekken in het dorp. Als 'buurvrouw' van één van de bordjes ben ik er getuige van, dat de bordjesroute een succes is: er staan continu mensen stil om de bijschriften op de bordjes te lezen en de bijbehorende objecten te bestuderen.

Er is veel gebeurd in de afgelopen jaren. Zonder de medewerking van de overige bestuursleden, van wie ik met name Ans Quirijnen wil noemen, die met haar tomeloze energie verantwoordelijk is voor het merendeel van de acties, zou dit allemaal niet gelukt zijn. Evenmin hadden we de vele vrijwilligers en de Duivendrechtters zelf kunnen missen, die altijd bereid waren de SOD te steunen. Dat ik het bestuur toch verlaat, is om een positieve reden: kort geleden startte ik mijn eigen bedrijfje (zie www.bellaforte.nl), waar ik nu de nodige tijd in wil stoppen. Gelukkig hebben we een goede opvolger gevonden in de persoon van Leendert Dros, jurist en schrijver van het boekje "Duivendrecht in vroeger tijden". Ik hoop dat hij net zo veel plezier beleeft aan het voorzitterschap als ik zelf gedaan heb. SOD: veel succes verder!

Jopie Euwe

Woensdag 28 september jl. hebben wij afscheid genomen van Jopie en haar bedankt voor alle energie die zij vanaf de start tot het eind (de bescherming van het weitjespark) gestoken heeft in de Stichting Oud-Duivendrecht. Onder haar leiding is de Stichting uitgegroeid tot een organisatie die zich *blijvend* zal inzetten om de laatste stukjes van het Duivendrecht van weleer, die er nog zijn, te beschermen tegen de steeds verdere oprukkende verstedelijking. Jopie heeft aangeboden om incidenteel de SOD behulpzaam te blijven, zowel bij een plaats achter een standje of gewoon voor wijze raad. En daar zullen wij gebruik van maken!

Deze luchtfoto van het door wegen ingesloten Duivendrecht hangt bij de familie Euwe thuis. Bijna alle sporen van het oude agrarische Duivendrecht zijn verdwenen. Veel Duivendrechtters vinden het genoeg geweest en willen de schaarse herinneringen aan het dorpse verleden behouden. De Stichting Oud-Duivendrecht is opgericht in 1998 om die idealen vorm te geven.

Mensen die hier geboren en getogen zijn willen dat graag zo, maar ook veel nieuwkomers willen blijven genieten van die laatste restjes natuurlijk en historisch Duivendrecht.

De mensen die nu het bestuur van de stichting vormen en de redactie van het blad Oud-Duivendrechtse Saecken zetten con amore het o.a. met Jopie Euwe opgestarte werk voort.

Bestuur van de Stichting Oud-Duivendrecht sinds 1 oktober 2005

Voorzitter:

Mr L B J (Leendert) Dros, Entrepotbrug 158, 1019 JH Amsterdam
T 0204182510 E dutchff@hotmail.com

Penningmeester:

J E (Netty) Pieneman-de Jonge, Kloosterstraat 22, 1115 BL Duivendrecht
Postbanknummer 7875172 t. n. v. De St. Oud-Duivendrecht

Secretaris:

A H (Ans) Quirijnen-Cocx, Waddenland 41, 1115 XD Duivendrecht
T/F 0206992574 E quico@planet.nl

Leden :

W P M (Wil) Witmond-Smout, Rijksstraatweg 95, 1115 AN Duivendrecht

H H (Huub) van den Bergh, Rijksstraatweg 214, 1115 AV Duivendrecht

Redactie Oud-Duivendrechtse Saecken en Historische Wandelingen:

J W (Jo) Blom-Jaques, 't Ven 2, 1115 HB Duivendrecht
T 0206909023 M 0622521536

Abonnees van **Oud-Duivendrechtse Saecken** zijn natuurlijk al lid van de Openbare Bibliotheek Duivendrecht en daarmee ook van de Openbare Bibliotheek Amsterdam. Zij weten al dat je in de bibliotheek kranten en tijdschriften, boeken, cd-rom's en dvd's en video's kunt inzien en lenen. Voor degenen die nog lid willen worden is er nu een actie : **3 maanden extra + een T-shirt of een toneelkijktje !** Zie verder op www.oba.nl

De **Bibliotheek Duivendrecht** organiseert 1 à 2 x per jaar met de **Stichting Oud-Duivendrecht** een dia-avond, en is bezig samen met de Stichting een Historische Hoek te maken in de Bibliotheek.
Dorpsplein 60 T 020 695 22 82

openingstijden	
Maandag	14.00 - 20.00 uur
Dinsdag	gesloten
Woensdag	10.00 - 17.00 uur
Donderdag	14.00 - 17.00 uur
Vrijdag	gesloten
Zaterdag	11.00 - 14.00 uur

W I N T E R S * * * * * H O V E N
Rijksstraatweg 224 -226 Duivendrecht

De beeldentuin en atelier zijn open voor vrije bezichtiging op:

Vrijdag van 15- 17 uur
Zaterdag van 14 – 17 uur
Zondag van 14 – 17 uur

E info@harfart.nl harf@scarlet.nl www.harfart.nl T 0206000988 M
0624809731

Het Rijksmonument Sophia'shoeve, nu Wintershoven, is tevens officiële trouwlocatie

Een routebeschrijving voor **de historische wandeling Duivendrecht** kunt u ophalen tijdens de openingstijden van eetcafé Lotgenoten, café Brugzicht en bij de bibliotheek en de Rabobank op het Dorpsplein te Duivendrecht of downloaden van de website www.dorpsraadduivendrecht.nl. In **Ouderkerk aan de Amstel** kunt u zelfs een **culinair-historische** wandeling maken. De tocht wordt om half elf begonnen in het historische café 'De Vrije Handel. In 2006 vindt de wandeling met een drie gangenmenu inclusief consumpties plaats op zaterdag 8 en 15 april. In de wandeling met dorpsgids is een boottocht

over de Amstel begrepen evenals een oversteek met het pontje. Voor meer informatie kunt u contact opnemen met Mark Homan. T 020 4968009 E mark-homan@freeler.nl

Bronnen en redactiegegevens

Archief familie Braam

Archief familie Kramer

Gegevens familie Meering

Foto Rijksstraatweg 123 G H M Ouder-Amstel
Artikel Rijksstraatweg 123 Amstelgids

Gegevens J.Euwe
Foto's archief SOD

Als abonnee op het blad Oud-Duivendrechtse Saecken betaalt u per nummer een minimale bijdrage van € 1,50 per nummer. Bij de postabonnees komen de portokosten daar nog bij. Het geld dat u meer over kunt/wilt maken komt ten goede aan de Stichting Oud-Duivendrecht.

Het aantal abonnees stijgt nog steeds en onze penningmeester ziet graag dat u de bijdrage overmaakt op het rekeningnummer van de SOD:

**Postbank nr.7875172 t.n.v. de Stichting Oud-Duivendrecht
Mw. J.E. Pieneman – de Jonge, Kloosterstraat 22, 1115 BL Duivendrecht**

Wilt u bij de mededelingen bij de overschrijving duidelijk vermelden **voor welk afzonderlijk nummer u betaalt**. Bijvoorbeeld: nummer 1 februari 2006.

Het is ook mogelijk om een bedrag en/of donatie te storten op de rekening van de Stichting. U ontvangt er 3 of vier nummers van ODS per jaar voor terug.

Voor abonnees die het gewend zijn om de bijdrage in de drukkosten en hun donatie in een **envelopje** in de brievenbus te doen bij de redactieleden of bij de penningmeester: dat kan nog steeds. Wilt u svp op de envelop vermelden **voor welk nummer u betaalt**.

Voor de losse nummers, die u ophaalt in de bibliotheek in Ouderkerk of Duivendrecht of in het Gemeentelijk Historisch Museum betaalt u rechtstreeks aan de balie.

Voor abonnementen, adviezen, opmerkingen en suggesties kunt u terecht bij de redactie:

Jo Blom
't Ven 2
1115 HB Duivendrecht
T 0206909023
M 0622521536

Ans Quirijnen
Waddenland 41
1115 XD Duivendrecht
T 0206992574
E quico@planet.nl